

Chương 105: Thư Giãn Sau Nhiệm Vụ Nhóm (1) - Kết Thúc Nhiệm Vụ (Số từ: 3498)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:45 AM 25/08/2025

Bốn học viên của Lớp A sống sót.

Ellen, Harriet, Kono Lint và tôi.

Sau khi trải qua một lượng lớn nỗi sợ hãi và căng thẳng cùng với việc sử dụng ma pháp tấn công cấp cao—và bằng cách nào đó vẫn giữ được sự tập trung—Harriet gần như ngay lập tức chìm vào giấc ngủ, trông hết như cô ngất đi.

Tôi công Harriet đang ngủ trở về trại. Sau khi đặt cô vào một trong những túp lều, tôi đi ra chỗ đóng lửa trại.

Ngọn lửa đã tắt nhưng trời đã rạng đông, bầu trời đang dần sáng lên.

“...Không phải nhiệm vụ đã kết thúc rồi sao?”

Chúng tôi đã phát hiện ra rằng những người kia không phải là con người mà là orc, và chúng tôi đã giết một con.

Kono Lint đưa ra một giả định đầy hy vọng rằng nhiệm vụ đã kết thúc.

“Có thể còn một con nữa.”

“C-chuyện đó...”

Có hai mục tiêu. Nếu con đường mà Lớp B đi theo cũng dẫn đến một con orc, thì câu trả lời đúng sẽ là có hai con orc.

“Vậy, ý cậu là chúng ta phải đi ra ngoài và săn con orc kia nữa sao?”

“Nếu Lớp B đã giết được con orc đó, thì nhiệm vụ sẽ kết thúc.”

Nhưng có một vấn đề.

Lớp B không có khả năng thực sự chiến đấu với một con orc.

Vì vậy, theo cốt truyện gốc, họ sẽ bị con orc truy đuổi, bị loại từng người một, chỉ còn lại Ludwig và Delphine, rồi Ellen sẽ xuất hiện một cách kịch tính và chặn con orc lại.

Theo bản gốc, Ellen đã tự mình săn con orc còn lại, và cô ấy cũng tự mình giết nốt con orc ở đây nữa. Vào lúc đó, chứng kiến Ellen thể hiện kỹ năng lần đầu tiên, Ludwig đã bắt đầu trưởng thành... Bởi vì Ellen đang ở ngay trước mặt tôi, điều đó có lẽ sẽ không xảy ra.

Trong khi Lớp B đang tự hủy hoại bản thân khi cố gắng chiến đấu với con orc, thì Ellen lại đang ngồi bên cạnh tôi, lơ đãng nhìn lên bầu trời.

Mình nên làm gì đây?

Tôi rất muốn giúp Charlotte, nhưng để làm vậy, Ellen phải ra tay, chứ không phải tôi.

Dù có vẻ như cô ấy sẽ đi cùng nếu tôi yêu cầu. Đó là tính cách của cô ấy.

“H-Hả... C-cái gì thế này?”

Đột nhiên, tất cả các pháp cụ của chúng tôi bắt đầu phát sáng.

-Loé!

Và, với một tia chớp, tất cả chúng tôi đều được dịch chuyển đi đâu đó.

Sau khi pháp cụ triệu hồi đột ngột kích hoạt, chúng tôi đáp xuống bờ của một hòn đảo khác, giống với hòn đảo mà tụi tôi đã ở trước đó.

Điểm khác biệt duy nhất là có rất nhiều ngôi nhà gỗ mà người ta chỉ có thể tìm thấy ở một khu nghỉ dưỡng được xây dựng gần bãi biển.

“Nhiệm vụ đặc biệt đã hoàn thành. Vì vậy, nhiệm vụ nhóm sẽ kết thúc tại đây.”

Đứng trước mặt chúng tôi là ông Epinhauser và ông Mustrang. Harriet có vẻ ngạc nhiên hơn chúng tôi vì cô đã bị dịch chuyển đột ngột trong khi đang ngủ.

Bầu trời dần dần sáng lên.

“Lớp A có tổng cộng bốn học viên sống sót và đã giết con orc. Học viên đã giết nó là A-5 Harriet de Saint-Owan.”

Ông Epinhauser nhìn về phía Lớp B.

“Lớp B có một học viên sống sót và đã giết con orc. Học viên đã giết nó là B-1 Charlotte de Gardias.”

Charlotte nhú mày như thể không hài lòng với kết quả này, khoanh tay lại.

Chỉ có một người sống sót ở Lớp B, và Charlotte là người đã giết con orc.

Có quá nhiều hàm ý đi kèm với kết quả đơn giản đó đến nỗi tôi không thể không cảm thấy hơi choáng váng.

Vì Charlotte sẽ không thể săn được con orc bằng vũ khí, nên cô ấy hẳn đã sử dụng Siêu Năng. Dù không biết Charlotte sở hữu loại năng lực gì, nhưng điều đó đã khẳng định rằng có thể nói nó đủ mạnh để cô ấy tự mình giết một con orc.

Theo cốt truyện ban đầu, Ellen lẽ ra phải giết cả hai con, nhưng dù những người còn lại của Lớp B không giết được một con, vẫn

có một biến số, đó là Charlotte, người đã thực sự giết một con orc.

“Chúng tôi sẽ thông báo cho mọi người về kết quả chung của nhiệm vụ và ai là người chiến thắng vào một ngày sau. Bây giờ hãy đi nghỉ ngơi đi.”

Sau khi bảo chúng tôi sử dụng nhà gỗ ở phía sau, ông Epinhauser bỏ đi.

Vẫn cộc lốc như thường lệ.

“Mấy đứa đã vất vả nhiều rồi. Hôm nay hãy nghỉ ngơi thật tốt.”

Ông Mustrang hướng dẫn chúng tôi đến nhà gỗ, bảo chúng tôi nghỉ ngơi bất kể thuộc lớp nào.

Nhiệm vụ nhóm đã kết thúc.

[Nhiệm vụ hoàn thành.]

[Bạn đã kiếm được 1000 Điểm Thành Tích.]

Ước muốn mãnh liệt nhất của tôi lúc đó là đi ngủ, bất chấp số điểm tôi kiếm được.

Những người bị loại trước cũng đã được triệu hồi đến đó bằng Triệu Hồi Thuật và phải đợi cho đến khi nhiệm vụ kết thúc.

Dù họ phải đợi, nhưng đó là một nơi hoàn toàn khác với vùng hoang dã mà chúng tôi đã ở trước đây; nó được trang trí giống như một khu nghỉ dưỡng.

Hòn đảo có hình dạng như một vàng trắng khuyết.

Bãi biển hình vịnh yên tĩnh và hoàn hảo để bơi lội, và chúng tôi được phục vụ đồ ăn tử tế và chỗ ở được trang bị đầy đủ—hoàn toàn khác so với những căn nhà thô sơ và thức ăn chúng tôi đã ăn cho đến nay.

Sau khi nhiệm vụ kết thúc, bọn tôi có thời gian để chơi ở nơi đó suốt cả cuối tuần.

Do đó, theo một cách nào đó, những người bị loại trước đã có một khoảng thời gian khá tốt.

Tôi ngủ thiếp đi ngay khi nằm xuống và thức dậy vào khoảng trưa. Tất nhiên, họ đã chuẩn bị một bộ quần áo mới cho tôi, vì vậy tôi đã thay tất cả quần áo, từ đồ lót đến áo khoác.

Tôi có thể thấy Ludwig và những người khác từ Lớp B đang chơi đùa trên bãi biển. Điều khác biệt duy nhất so với trước đây là họ đang mặc đồ bơi phù hợp.

“Này, Reinhardt.”

“Chào.”

Bertus, mặc quần áo thoải mái, nhìn tôi và giơ tay lên. Cậu cầm một cốc sinh tố chanh trong tay phải. Tôi cũng đang nằm trên một chiếc ghế dài, lơ đãng nhâm nhi ly cocktail trái cây.

Tôi không thực sự thích đồ ngọt, nhưng đôi khi tôi lại thêm chúng—đặc biệt là sau khi trải qua một chuyện như vậy. Tôi đang bổ sung calo.

Tôi chỉ hoàn toàn mất hồn vì một thứ gì đó mát lạnh trôi xuống cổ họng trong khi tôi đang kiệt quệ tinh thần như vậy.

Vẻ ngoài của Bertus trông giống như một công tử giàu có, đẹp trai.

Cậu ngã xuống chiếc ghế dài bên cạnh tôi và bật cười.

“Nếu tôi biết mọi chuyện sẽ kết thúc như thế này sau khi bỏ cuộc, tôi đã làm điều đó sớm hơn rồi.”

“Đúng vậy.”

Có vẻ như Bertus thấy khá nực cười khi những người bị loại sớm nhất lại được sống cuộc sống xa hoa trong khi cậu phải làm việc cật lực. Tất nhiên, những người sống sót lâu nhất sẽ nhận được điểm cá nhân cao hơn, vì vậy nếu quan tâm đến điểm số của mình, thì việc sống sót đến cuối cùng sẽ là tốt nhất.

Cậu thở dài khi nằm xuống chiếc ghế dài bên cạnh tôi.

“Giống như thiên đường vậy vì tội mình giờ đây được hỗ trợ bởi môi trường xung quanh.”

Khi tôi nghĩ nơi đó là một hòn đảo hoang, tôi đã quá chán nó và muốn rời đi càng sớm càng tốt, nhưng bây giờ nơi đó đã được trang bị đầy đủ các cơ sở vật chất cần thiết, cuối cùng tôi cũng có thể tận hưởng phong cảnh; đó là một nơi đẹp đến ngỡ ngàng.

“Nhưng tôi thực sự hy vọng tôi sẽ không phải làm bất cứ điều gì tương tự như thế này trong tương lai.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý.”

Nó thậm chí còn tồi tệ hơn vì tôi phải trải nghiệm tất cả những thứ chó má mà chính tôi đã viết.

Làm thế nào mà tôi có thể khiến lũ trẻ phải trải qua một tập của Law of the Jungle? Thậm chí còn đáng kinh ngạc hơn là làm thế nào tôi có thể ngủ yên sau khi làm điều đó.

Dù sao, nhiệm vụ nhóm đã kết thúc vào sáng thứ Năm, sớm hơn so với lịch trình ban đầu là tối thứ Sáu. Chúng tôi có thể dành cuối tuần và thời gian còn lại của mình tại bãi biển quý giá đó.

Nói cách khác, đó là khởi đầu của chuyến đi thực sự của chúng tôi. Bertus đứng dậy khỏi chiếc ghế dài, nhìn xuống tôi và cười.

“Dù sao thì, cậu đã làm rất tốt, Reinhardt. Nói với Ellen và Saint-Owan điều tương tự. Có vẻ như cả hai người họ đều đang ngủ.”

“Được rồi. Cậu cũng đã vất vả nhiều rồi.”

Kể từ khi tôi chủ động và nói với cậu rằng chúng tôi phải làm gì đó, Bertus đã dẫn dắt bọn trẻ. Đúng là cậu đã phải chịu đựng rất nhiều—cậu thậm chí còn phải tự mình đối mặt với một con orc.

Tôi giao tiếp bằng mắt với Liana, người đang nằm điềm tĩnh trên chiếc ghế dài ở phía bên kia của tôi, nhâm nhi đồ uống của cô nàng.

“Cậu cũng đã trải qua nhiều điều tồi tệ.”

Liana gật đầu trước lời khen thô bạo của tôi trong khi nằm.

“Cậu cũng vậy.”

Đó là cái gì vậy?

Có phải là quá xa vời khi nghĩ rằng nhiệm vụ nhóm đã tạo ra một dạng tình bạn nào đó giữa các học viên Lớp A không?

Điều đó lại nhắc nhở tôi rằng nếu tụi tôi cùng nhau trải qua những năm học, thì có khả năng một mối liên kết độc đáo có thể hình thành giữa chúng tôi.

Khi ngày trôi qua, những người đã ngủ chết cũng bắt đầu thức dậy.

“Urg... Toàn thân tôi đau nhức. Tôi nghĩ mình sắp chết mất.”

“C-Cậu có ổn không?”

“Không... Còn cậu thì sao, Adelia?”

“T-Tôi chỉ... Sau khi bị đưa đi, tôi chỉ kết thúc ở đây... Tôi sợ hãi và ngạc nhiên, nhưng tôi không bị thương.”

“Thế thì nhẹ nhõm... Chúng ta đi ăn gì đó đi.”

“Ừm. Có một nhà hàng ở đằng kia.”

“Cuối cùng tôi cũng được ăn một bữa đàng hoàng...”

Harriet đi ra với vẻ mặt trống rỗng và sau đó cùng với Adelia đi về phía nhà hàng; có vẻ như cô đã kiệt sức cả về thể chất lẫn tinh thần vì ma pháp mà cô đã thi triển trong rừng vào giữa đêm.

Khi cô đi ngang qua tôi để đến nhà hàng, Harriet chạm mắt với tôi.

“Cậu ổn chứ?”

“...Ừm.”

Cô tránh ánh mắt của tôi vì một lý do nào đó.

Sau khi đến một môi trường an toàn, cô có thể đã nhớ lại nhiều điều, như việc cô đã ôm tôi và khóc trong khi rên rỉ với tôi như thế nào.

Có vẻ như cô đã tỉnh táo trở lại sau khi vào một khu vực an toàn và nhớ lại cách cô đã dựa dẫm vào tôi khi bị suy sụp tinh thần.

M-Mình đã làm gì vậy? Mình đã nói gì vậy? Mình chắc hẳn đã phát điên rồi! Chắc chắn là như vậy!

Có vẻ như đó là những gì cô đang nghĩ.

Cô có lẽ sẽ như vậy trong một thời gian.

-Reinhardt, cậu không ra bơi sao?

Ở phía xa, tôi có thể thấy Ludwig, người đã chơi đùa với những nam sinh khác cho đến lúc đó, đang vẫy tay gọi tôi đến. Vì nhiệm vụ đã kết thúc, những người này đang vui vẻ vì lý do nào đó.

“Tôi ngán bơi đến tận cổ rồi, thằng kia!”

-Vậy sao? Vậy thì chúng ta không thể làm gì được rồi!

Những tên đó thực sự điên rồi sao? Làm sao họ có thể tiếp tục chơi như vậy chứ?

-*Puhak!*

Và tôi có thể thấy một cô gái mặc đồ bơi đang vẫy vùng dưới biển ở ngoài vịnh, xa xa.

Cô gái đó.

Ellen lắc đầu một lúc và cuối cùng trở về với một vài con tôm hùm được xiên trên một chiếc lao. Cô ấy chạy nhanh về phía tôi trong bộ đồ bơi và chĩa cây lao—và con tôm hùm lớn—về phía tôi.

“Ăn cái này đi.”

“...Lại nữa sao?”

Hơi ngạc nhiên một chút khi cô lại rủ tôi ăn cùng.

Cô thực sự muốn ăn thứ đó nữa sao?

Nhà hàng.

Lũ trẻ ăn nhiều loại thức ăn khác nhau và ăn rất nhiều; chỉ có Ellen đi trước và tự mình bắt thêm một con tôm hùm nữa.

Cô chỉ mặc một trong những chiếc áo khoác tập luyện của mình lên trên bộ đồ bơi. Trên thực tế, có khá nhiều học viên chỉ mặc đồ bơi để ăn.

“...Cậu thực sự muốn ăn cái đó nữa sao?”

“Tôi muốn ăn nó được nấu chín.”

Cô gái đó có vẻ tò mò con tôm hùm khổng lồ sẽ có vị như thế nào nếu được nấu chín đúng cách, vì vậy đó là lý do tại sao cô đã đưa con tôm hùm cho nhân viên nhà hàng lúc đó.

Tất cả nhân viên ở đó đều là những người làm việc tại Temple. Vì vậy, nếu đầu bếp của nơi đó là người đã làm bữa tối cho chúng tôi, thì họ chắc chắn là những người có tay nghề cao.

Tất nhiên, Ellen không chỉ muốn ăn tôm hùm. Cô đã nhét cơm chiên, xúc xích và mì Ý vào miệng. Cô ăn nhiều hơn bình thường vì cô đã không thể lấp đầy dạ dày một cách đúng đắn trong vài ngày qua.

Ngay sau đó, tôm hùm nướng bơ tỏi với gratin ở bên cạnh được mang đến bàn của chúng tôi.

Khi tôi thử phiên bản được nấu chín đúng cách, nó thậm chí còn ngon hơn.

Là điều tự nhiên khi ánh mắt của các học viên đang nhét đầy các món ăn khác nhau trong nhà hàng đều đổ dồn về phía chúng tôi vì mùi thơm ngon.

Tuy nhiên, chỉ có một món tôm hùm duy nhất vì Ellen đã tự mình săn nó.

“Mọi người có thể ăn một chút.”

Khi tôi nói vậy, Harriet, Liana, Adelia và Bertus đã đến và ném thử một chút.

“Được rồi.”

“Tôi có thể đã ngán nó, nhưng nó chắc chắn vẫn rất ngon.”

Mọi người đều nói rằng phiên bản tôm hùm được nấu chín thậm chí còn ngon hơn.

“Tôi thích nó, nhưng tôi nghĩ con mà chúng ta đã ăn vào ngày đầu tiên ngon hơn nhiều...”

Harriet dường như nhớ rằng con tôm hùm mà cô đã ăn vào ngày đầu tiên ngon hơn nhiều vì cô không mong đợi nó sẽ ngon. Đó là một điều liên quan đến tâm lý. Có vẻ như cô thực sự ghét phải nhớ lại khoảng thời gian đó, mặt cô đỏ bừng.

Những yếu tố đó cũng không thể bỏ qua.

Những người từ Lớp B cũng đến gần hơn và hỏi Ellen liệu họ có thể ăn một chút không. Họ thậm chí còn thay phiên nhau ném thử một miếng.

“Bây giờ cậu đã học được cách chia sẻ thức ăn của mình rồi sao?”

“Tôi có thể bắt thêm mà.”

“Ồ, vậy sao?”

Đó là một cách suy nghĩ khá đơn giản. Nếu không đủ, cô có thể bắt thêm.

Tôi đã nghĩ rằng tôi sẽ không thể ăn tôm hùm trong một thời gian, nhưng khi tôi cho nó vào miệng, nó ngon đến mức tôi đã ăn khá nhiều.

Sau đó, tôi nhớ lại một điều mà tôi đã hoàn toàn quên mất.

“À, cái da!”

“Ồ.”

Ellen dường như cũng chỉ nhớ ra vào lúc đó.

Sau bữa tối, Ellen và tôi đến gặp ông Epinhauser. Cuối cùng, ông ấy cũng muốn tận hưởng những điều tương tự như chúng tôi, vì vậy ông ấy đang nằm trên một trong những chiếc ghế dài mặc một chiếc áo sơ mi Hawaii.

Nói thật, tôi chắc chắn lại cảm nhận được điều đó vào lúc này.

Thế giới ở đó thực sự kỳ lạ.

Thậm chí còn có những thứ như áo sơ mi Hawaii. Nó giống như tâm trí tôi hoàn toàn rối bời khi tôi đưa những bộ trang phục này vào. Thậm chí còn có sợi tổng hợp. Mặc dù tôi không biết họ đã chế tạo chúng như thế nào.

Đó là một thế giới lố bịch có thể được mô tả tốt hơn là sự pha trộn giữa giả tưởng thời trung cổ hiện đại và đương đại.

“Nếu là về chuyện đó, các cậu có thể mang nó về. Tôi đã được giao phó việc xử lý những thứ này, vì vậy cả hai sẽ nhận được nó khi trở lại Temple.”

Khi chúng tôi hỏi chuyện gì đã xảy ra với tấm da báo đốm, ông Epinhauser đã cho chúng tôi một câu trả lời thực sự bất ngờ. Nhiệm vụ đã kết thúc, vì vậy tôi thậm chí còn không biết rằng ông ấy có vai trò như vậy.

“Hãy coi đó là chiến lợi phẩm của bản thân trong nhiệm vụ này.”

Có lẽ họ đã giao công việc đó cho một người có kinh nghiệm xử lý động vật.

Sau khi bán nó, Ellen, Delphine và tôi sẽ chia sẻ số tiền kiếm được cho nhau.

Sau khi cơn đói được thỏa mãn, tôi nằm trở lại trên chiếc ghế dài, và Ellen nằm xuống chiếc ghế bên cạnh tôi.

Tôi cảm thấy mình có thể ngủ ở đó trong hai ngày.

Số tiền tiêu vặt mà Temple cho chúng tôi cũng khá lớn, vì vậy không cần phải vội vã kiếm thêm tiền. Không có gì sai khi chỉ thư giãn ở đó.

“Cậu sẽ làm gì với số tiền đó?”

“Không có gì nhiều.”

Ellen cũng không nghĩ nhiều về nó.

Ngay cả khi cô không nói gì, cô cũng hẳn đã rất mệt mỏi, vì vậy cô đã ngay lập tức chìm vào giấc ngủ—chỉ có tiếng thở đều đặn ấy vọng đến tai tôi.

Cô đã làm một công việc xuất sắc mà không hề phàn nàn hay rên rỉ một lời nào. Trên thực tế, tôi đã thấy Ellen rất kiệt sức rất nhiều khi chúng tôi lang thang trong rừng.

Cô đã trở nên thực sự bẩn thỉu và đầm mồ hôi trong rừng, nhưng vào lúc đó, khuôn mặt và mái tóc của cô sạch sẽ và mềm mại.

Tôi đắp một chiếc khăn lên chân cô gái đang ngủ đó và đứng dậy. Thật là một chút buồn.

Thật đấy.

Tất cả những gì cần làm chỉ là có một nơi ngủ đàng hoàng, một thứ gì đó ngon để ăn và quần áo sạch để mặc đã biến địa ngục khốc liệt nhất thành một thiên đường.

Tôi đoán sống cuộc đời này chẳng có gì đặc biệt cả.

-Reinhardt! Nhanh lên! Vui lắm!

“Mấy người điên vì bơi lội đến vậy sao?”

Ludwig đã ăn xong và quay lại dưới nước, lại gây ồn ào.

-Pat

“Ai quan tâm chứ?”

Đột nhiên, Bertus đến gần tôi từ phía sau và đặt tay lên vai tôi.

“Cơ hội như thế này sẽ không đến thường xuyên đâu, vậy sao chúng ta không đi chơi nhỉ?”

Điều đó nhắc nhở tôi rằng Bertus chưa bao giờ thực sự xuống biển cho đến lúc đó.

Dù sao thì đó cũng là lệnh của sếp.

“Haaa... Được rồi, đi thôi.”

Mình sẽ cho cậu ấy thấy chơi đùa dưới nước có nghĩa là gì.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

Thanks For Reading